

ก็มีบ้างที่อ่อนแอ

>>> คนเราอ่อนแอบ้างก็ได้ ไม่จำเป็นต้องเก่งตลอดเวลา <<<

คงต้องมีสักครั้งหรือหลายครั้งในชีวิตหนึ่ง ที่ต้องอ่อนแอจนนำไปสู่ความท้อแท้ เหนื่อยแต่ต้องเก็บไว้ อ่อนล้าแต่ไม่กล้าบอกใคร ได้แต่บอกว่าไม่เป็นอะไร เก็บความรู้สึกแย่ ๆ เอาไว้ในใจ ลึก ๆ แล้ว ก็ไม่ได้อยากมีพลังงานลบไปกระทบใคร ๆ ในบางโอกาสสอนคนอื่นได้ ปลอบโยนคนอื่นได้ เพราะไม่ได้ตกอยู่ในสภาพเดียวกับเขา วันใดที่อ่อนแอเหมือนกับเขา ก็มักสอนตัวเองไม่ได้ จะสงบต่อไปได้หรือเปล่า เพราะวันใดที่ต้องไปยืนอยู่ในจุดนั้น ลมรสแห่งความทุกข์เหมือนเขา ชีวิตเราอาจพังไปไม่เป็นท่าก็ได้ อะไรเล่า??? ที่จะทำให้เรายืนอยู่ได้แม้ในวันที่เราอ่อนแอ

มีคนกล่าวไว้ว่า... เก่งกาจแค่ไหน แต่ก็ยังต้องการ “กำลังใจ” วิ่งเร็วแค่ไหน ก็ยังต้องก้าวไปได้ “ทีละก้าว” หิวโหยแค่ไหน ก็ยังต้องกินข้าวได้ “ทีละคำ” ยิ่งใหญ่แค่ไหน ก็ต้องเคยอ่อนแอพ่ายแพ้ “สักครั้ง” อยากให้เวลาผ่านไปเร็วแค่ไหน ก็ต้องใช้ชีวิตไป “ทีละวัน” ไม่มีชัยชนะใดที่ถาวร และไม่มีมีความพ่ายแพ้ใดที่เป็นนิรันดร์ ขอแค่ไม่ยอมแพ้ต่ออุปสรรค แล้วทุกอย่างจะผ่านไปได้เสมอ

ความอ่อนแอเป็นเรื่องปกติ แต่เพราะตั้งคณวันนี้ มักทำให้ความอ่อนแอเป็นเรื่องที่น่าอับอาย อ่อนแอก็แพ้ไป จึงทำให้ไปหลายคนตกหล่นไปอยู่ในความมืดมนตลอดเวลา ไขหรือไม่ว่าความอ่อนแอเป็นพื้นฐานของมนุษย์ทุกคน ความอ่อนแอไม่ใช่สิ่งน่ารังเกียจ และความเข้มแข็งก็

ไม่ใช่ทุกอย่างของชีวิตคนเรา การรู้จักยอมรับ เรียนรู้กับความรู้สึกที่เกิดขึ้นอย่างซื่อตรงต่างหากคือสิ่งสำคัญ ไม่ว่าโลกจะสวยงาม หรือโหดร้าย เราก็ต้องใช้ชีวิตต่อไป บางวัน เบื่อ ๆ เหนื่อย ๆ เพราะชีวิตจริงไม่ใช่ละคร ที่จบได้ความสุขสมหวัง มีแต่จิตใจที่เข้มแข็งเท่านั้น ที่จะผ่านวันแย่ ๆ ไปได้ โลกมันหมุนตลอดเวลา วันนี้อาจจะอยู่ด้านมืด เดี่ยวไม่นานก็จะหมุนไปเจอด้านสว่าง พรุ่งนี้ก็เช้าแล้ว

คนข้างวัด

ติดตามอ่านบทความได้ที่ <https://konkhangwat.blogspot.com>